

важливі соціокультурні чинники, які впливають на формування характеристик моделей держслужби, але звичайно залишаються «за дужками» як у дослідженнях з науки державного управління, так і в межах інших суспільних наук.

Продемонстрована залежність моделей державної служби від конкретно-історичних особливостей форм взаємодії держави і громадянського суспільства дозволяє зробити висновок про складність системного запозичення конвергентних моделей організації держслужби в умовах гібридної форми взаємодії держави та громадянського суспільства, що є характерною для України, з притаманними їй одночасними процесами конвергенції та дивергенції і схильністю до циклічної системної соціальної кризи.

Окреслений підхід здатний підсилити прогностичну функцію науки державного управління, оскільки пропонує методологічний та поняттєво-термінологічний інструментарій, здатний не тільки пояснити складні та неоднозначні моменти в еволюції та сучасному стані різних моделей державної служби, ув'язавши їх зі специфікою форми взаємодії держави і громадянського суспільства, але й оцінити ймовірні результати рецепції елементів моделей організації державної служби на вітчизняному ґрунті, що і складе перспективу подальших досліджень у визначеному напрямку.

Список використаних джерел

1. Государственная служба (комплекс. поход): Учеб. пособие / А.В. Оболенский, А.Г. Барабашев и др. – М.: «Дело», 2000. – 440 с.
2. Державна служба : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президенті України; редкол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), О. Ю. Оболенський (заст. голови), С. М. Серьогін (заст. голови) [та ін.]. - К. ; Одеса : НАДУ, 2012. - Т. 1. - 372 с.
3. Енциклопедія державного управління у 8-ми томах. - Том 6: ДЕРЖАВНА СЛУЖБА / наук.-ред. колегія : С.М. Серьогін (співголова), В.М. Сороко (співголова) та ін. - Д.: ДРІДУ НАДУ, 2011. – 524 с.
4. Онуфрієнко О. Діалектика взаємодії держави та інститутів громадянського суспільства в контексті теорії публічного адміністрування / О. Онуфрієнко // Публічне адміністрування: теорія і практика. - Дніпропетровськ: ДРІДУ НАДУ, 2015. – Випуск 1 (13). [Електронний ресурс]. Режим доступу: [http://www.dbuapa.dp.ua/zbirnik/2015-01\(13\)/index.html](http://www.dbuapa.dp.ua/zbirnik/2015-01(13)/index.html).
5. Організація державної служби в Україні: теорія та практика: Навч. посібник / За заг. ред. М. О. Багмета, М.С. Іванова, В.С. Фуртатова. – Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2007. – 244 с.

Л. І. Полякова

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В СФЕРІ МІЖНАРОДНОЇ ПОЛІТИКИ. НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОПИ

Після проголошення незалежності України актуальним постало питання формування органів державної влади, а також налагодження взаємодії між гілками державної влади. Питання взаємодії між гілками державної влади актуальним є на сучасному етапі державотворення.

Одним з напрямів взаємодії між органами законодавчої та виконавчої влади є питання участі України у міжнародних організаціях. Одна з таких організацій, де представлена Україна – Рада Європи.

Рада Європи – міжнародна світова організація – була заснована 5 травня 1949 року, метою діяльності є «досягнення більшого єднання між її членами для збереження та втілення в життя ідеалів і принципів, які є їхнім спільним надбанням, а також сприяння їх економічному та соціальному прогресу»[1].

Україна стала членом Ради Європи (РЄ) 9 листопада 1995 р. Відповідно до Статуту РЄ наша країна представлена у трьох головних органах Організації: Комітеті міністрів, Парламентській асамблеї та Конгресі місцевих та регіональних рад.

Рамки даного дослідження ставлять за мету розглянути взаємодію законодавчого та виконавчого органів державної влади з питання участі України у роботі Парламентської асамблеї, з питань проведення важливих економічних і політич-

них реформ в Україні.

У Парламентській асамблеї (ПАРЕ) наша країна представлена Постійною делегацією Верховної Ради України у складі 24 народних депутатів (12 основних членів та 12 їх заступників).

Активною залишається співпраця України та Ради Європи у процесі проведення нагальних внутрішніх реформ.

Про взаємодію гілок влади з даного питання говорить листування між Верховною Радою України, Президентом України та Кабінетом Міністрів України.

У листі Верховної Ради України Президенту України Л.Д.Кучмі від 15.06.1999 р. говориться, що на розгляд червневої частини щорічної сесії Парламентської асамблеї Ради Європи винесене питання про стан виконання взятих Україною зобов'язань при вступі до Ради Європи [2, арк.116].

Виходячи з проекту Резолюції, який Комітетом Парламентської Асамблеї Ради Європи з моніторингу запропонував на розгляд сесії Асамблеї, можна стверджувати, що обговорення зазначених питань буде гострим, а ПАРЕ, імовірно ухвалить рішення про початок процедури призупинення повноважень Постійної делегації Верховної Ради України в Асамблеї з огляду на те, що країна не виконала взяті перед організацією зобов'язань.

Далі в листі говориться про те, що свого часу Україна сама висловила бажання приєднатися до РЄ і, у зв'язку з цим, в посланні на адресу Парламентської асамблеї Ради Європи від 27 липня 1995 р., підписаному, Головою Верховної Ради України О.О. Морозом та Прем'єр-міністром Є.К.Марчуком, містилися аргументовані запевнення у спрямованості правових та економічних реформ в країні на встановлення державного устрою відповідно до демократичних норм, прозорості процесу будівництва правової держави та готовності використовувати для цього багатий досвід Ради Європи.

У листі Верховна Рада України запевняє що, робила і та робить все можливе для того, щоб створити законодавчу базу реалізації саме такого курсу перебудови українського суспільства [2, арк.116].

Вказується на те, що серед питань, що викликають особливу стурбованість доповідачів РЄ по Україні, є відсутність чіткого розмежування повноважень між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади, спроби здійснення впливу представників виконавчої гілки на результати минулих парламентських виборів (дострокові парламентські вибори 1994 року), невиконання судових рішень, здійснення виконавчими структурами різного рівня прямого та опосередкованого тиску на засоби масової інформації тощо.

Керівник Представництва неодноразово давав публічну оцінку роботі членів Делегації та, перекинувши факти, звинуватив через засоби масової інформації народних депутатів у не відстоюванні ними державних інтересів (О.М.Купчишин «Голос України» від 9 липня 1998 р. та «День» від 25 травня 1999 р.) [2, арк.117].

У листі наголошується, демократична спрямованість перетворень в Україні та активний процес реформування законодавства є у певній мірі результатом співпраці українського парламенту з Асамблеєю.

Проте, законодавча діяльність Верховної Ради України та робота нашої делегації не в змозі змінити того, що мають зробити виконавчі структури України, аби країна повністю відповідала стандартам правової держави.

Верховна Рада України просить Президента доручити Прем'єр-міністру України В.П. Пустовойтенку взяти участь у роботі сесії ПАРЕ та виступити перед європейськими парламентарями.

Лист підписано членами та заступниками членів Постійної делегації Верховної Ради України у ПАРЕ, народними депутатами.

8 липня 1999 р. Кабінет Міністрів України дає відповідь Президенту України Л.Д. Кучмі [1, арк.121].

Зазначається, що до виконання доручення Президента України Л.Д.Кучми від 22 червня 1999 р. №001/18225-01 розглянуто зауваження та пропозиції членів Постійної комісії Верховної Ради України стосовно участі нашої держави в роботі Парламентської асамблеї Ради Європи.

У листі відповіді говориться про те, що політико-дипломатична підтримка міжпарламентського співробітництва з Радою Європи і надання всебічної допомоги та сприяння участі Постійної делегації Верховної Ради України у роботі Парламентської асамблеї завжди перебуває у полі зору Міністерства Закордонних Справ України.

Важливою складовою забезпечення міжпарламентського співробітництва радою Європи є діяльність Постійного представництва при Раді Європи. Кабінетом Міністрів України і надалі надаватиметься Верховній Раді України всебічна допомога у розвитку міжпарламентських зв'язків.

Як свідчить практика, досягнення позитивних результатів такої співпраці визначною мірою залежить від активності самих народних депутатів України в роботі Парламентської асамблеї, а також від посилення ефективності законодавчого процесу Верховною Радою України.

Розгляд переважної більшості не виконаних Україною зобов'язань перед Радою Європи належить до компетенції Верховної Ради України.

Лист підписаний Прем'єр-міністром України В.Пустовойтенком.

Таким чином, через переписку між відомствами органів державної влади спостерігається намагання налагодити взаємодію між органами державної влади в сфері міжнародної політики, вирішити проблеми, які виникли на шляху до вступу до Європейської співдружності країн.

Список використаних джерел

1. Постійне представництво України при Раді Європи. [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://coe.mfa.gov.ua/ua/ukraine-coe/about>. 2. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. – Ф. 5233. – Оп.2. – Спр.2506.

О. Й. Стасюк

СТАНОВЛЕННЯ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ В УКРАЇНІ: РЕТРОСПЕКТИВНИЙ АНАЛІЗ ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Незважаючи на недосконалість демократії як інституту народовладдя, більшість розвинених держав світу обирають саме цю форму правління. Адже наявність представницьких органів влади наразі найефективніше забезпечує громадянам участь в управлінні державою на рівноправних засадах, гарантує їм правовий захист і свободу. Тому цілком закономірною є увага вітчизняних і зарубіжних науковців до проблем функціонування в державі парламентських установ та парламентаризму в цілому. Помітний внесок у дослідження цієї теми зробили О. Бандурка, Ю.Древаль [1], М.Баглай [5], В.Журавський [4], Ю.Шемшученко [11], Б. Максимець [6], П. Шляхтун [12] та ін. Однак проблема в багатьох аспектах потребує нового бачення із урахуванням ретроспективного аналізу та сучасних реалій.

Метою статті є показати розвиток парламентських традицій на українських землях, спроєктувати їхній вплив на формування представницьких органів влади в сучасній Україні, визначити подальші шляхи та перспективи розвитку українського парламентаризму.

Явище парламентаризму на вітчизняному ґрунті має давні традиції, хоча й розвивалося дискретно. Впродовж багатьох століть у зв'язку з втратою державності українці отримували політико-правовий досвід переважно в неукраїнських представницьких органах влади, таких як Пани-Рада, Сойм та Сейм за часів польсько-литовської держави, австрійському Рейхсраті, галицькому та буковинському кра-